

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđzelske łopjeno

Budyšin

28. haprjeje 1929

Bauzen

Čiřičež a nakład Ssmolerjez Inihicziščežernje a knihařnje, šap. družstwo s wobm. ruk. w Budyšinje
Wukhadža kóždnu šobotu a placzi šchwórczłěmje 108 stotych pjenježkow

Kantate.

Jana 16, 5—15,

Bo šwojim čerpijenju běše našch Šbóžnik šwojim wučobnikam „bo žiwj šjewił pšches wšhelke wopokajanja, a da bo jim widžecž na šchtyrceži dnjom, a rěčesche s ninti wot Božeho kralestwa“. Někotre njeđzele šmy nětko s wučobnikami na jich pucžach njes jutrami a šwjatkami křodžili a pšchindženy pšchezo bliže šwjatkam. Tuž chze šnjes tež naš kaž šwojich wučobnikow w dženžnišchim ščenju na pšchichodne šwjatki pšchichotowacž a praji: „Dobre wam je, so ja tam du. Šdyž tam du, chzu trošchtarja, šwjateho Duchu k wam pšchacž“. Tak dawo tež nam šwoje powučenje wo šwjatym šwjatkowym Duchu, wo najšpěchim darje, kotryž mohł čłowjek šebi pšchecž. Po škuchajmy nutrinje na našeho Šbóžnika powučenje wo šwjatym Duchu šwjatkow: Wón móže hałle pšchicž, hdyž je šnjes tam šchol; wón křošta šwět; powučuje a trošchtuje wěrimych.

„Nětk pak du ja k tomu, kiž nje pšchacž je: Šdyž pak tam du, chzu trošchtarja k wam pšchacž.“ Jenož s Jesuřowym woteńdženjom we wumrjecžu, horjestacžu a k njebjuspicžu je móžno, so pšchindže šwjaty Duch k wučobnikam. „Pšchetož hdy bych ja tam nješchol, dha by trošchtar k wam njepšchicž“. Ale nje-kroči šwjaty Duch tež hižom pšches stary šlub, pšches stary testament? Něma šakon nicžo wot njeho? Njeje wón profetam woeži wotewrił, so hladachu s čěmneje pšchitomosće daloko do jažneho pšchichoda a wohladachu a pšchipowědachu teho, kiž dnr-bjesche Žisraela a wšchitkich pšchanow trošcht byčž? Šaj wěšče, tak je. Ale tola je wulki rosdžěl, hač roššwětki blyšť nable

čěmnu nóz, abo hač steji šlonzo w pšchezo jenakim šwětle na njebju. W starym testamencie bo šwjaty Duch šašwětkuje kaž blyšť pšches čěmnotu, w nowym šlubje šwěče wobštajnje kaž jažne šlonzo. W starym testamencie je kaž hóšč, kiž šastupi, wita a šažo dže, w nowym šlubje je šwjaty Duch wobštajny wobhdleć wěrimych wutrobow, šnjesoweje gmejny na šemi. Šo by to wot šwjatkow šem tak bylo, je Jesuř wumrěł, s rowa štanyl, k njebjemam špil, tam šchol. Tak praji šnjes: „Šdyž pak tam du, chzu jeho k wam pšchacž.“ Š wotkal? Wot boka, s tróna mojeho Wótza! — Najprjedy dnr-bjesche w šchryštowym wumrjecžu a horjestacžu bo šaklad šakozicž, na kotryž móžesche šwjaty Duch tuto šbožo w šlowje a šakramentomaj roššchěrcž, podawacž, pšchicž. Najprjedy dnr-bjesche žly trošcht křodch hřěšnikow warbowany byčž: Mój Šbóžnik je mojih hřěchow dla podaty, mojeje prawdoščeje dla šbudženy, mojeje kražnosćeje dla pšchetršnjeny a powyšcheny, potom hałle móžesche trošchtar, šwjaty Duch, tutón šbožny trošcht do wutrobow pšodžicž. — Tuž wjekeleče šo, so je tole wšchitko dopjeljnene. šnjes je tam šchol a to je wam dobre, pšchetož nětko je na šwjatkownicžu Duch Wótza a Ššyna dele pšchicž, s tróna wulaty kaž miły deschč, noscho lute žobnowanje wot Wótza a wot Ššyna. Tuž proščeje: Š dokonjej, luby šwjaty Ducho, šwój hmady pokny škutk tež na naš a na žlym šwěče. Š kotry je tutón škutk? šnjes Jesuř naš w našchim ščenju powučži.

Džělo a powoľanje šwjateho Duchu je, so křošta šwět. „Š hdyž tón šamy pšchindže, budže wón tón šwět šchtrašowacž hřěcha, prawdoščeje a šuda dla. Hřěcha dla, so wóni do nje njewěria. Prawdoščeje dla, so ja du k šwojemu Wótze, a w nje dale njewidžicje. Ššuda dla, so tón šchěšča teho šwěta

hudenj je." Wo dvojatim hčwěcže móže so rěčezč: wo hčwěcže wołoto naž, kotryž je žiwj tať myšllo: Žěhny a přjmy a wježel-
my so, přchetož jutije hny mornwi, kotryž je poňny njewěry a
přchecziwnoseže přchecziwo knjesej a jeho ewangelionej, — a
wo hčwěcže we naž, tamny starj čłowjet we naž, kiž njedha so
přchewinycz dacž, kiž Bohu napschecziwo rěczy a chze so jenož po
hčwojim požadanju mēcz. Tež wěriwi křchescziženjo noscha tajfi
hčwět w hčebi, a tež tón dyrbi so křhlostacz. „Swjaty Duch budže
hčwět schtrafowacz hčrěcha dla“, to rěka: Wón wobhčwědcži hčwětej
a dopokasa jemu najpřjedy hčrěch, potom prawdoscz, kotryž je
nam knjes Jesuž warbowal a skónčnje hčud, do kotrehož je čzert
dawno sapadnyl. — Hčdyž je hčwjateho Ducha nadawł, nam
kř sbóžnosczzi dopomhacz, naž nawabicž, so wěrimy a sa tym
přchimanj, schtož je nam najch sbóžnik na křchizju dobył a
warbowal, dha dyrbi i tym sapočezcz, so dopokasa hčwětej, hčdžez-
kuli je, hčrěch, a wobhčwědcži jemu, so je najwjetšchi hčrěch a naj-
hčlubšchi korjeň wšcheho hčrěcha n je w ě r a. Tohodla woła naž
do pokuty, wuczjo hčrěch w jeho hanibnosczzi a žalostnej winje pō-
snacz. — Ale přchi tym hčwjaty Duch njemóže stejo wołtacz. Wón
wšchaf njedha jenož rosbicz, ale chze sažo hojicz a tohodla dopo-
kasa wutrobam jeniczku wěrnju prawdoscz, kotraž je Jesuž Křhry-
stuž kam. To je hčwjateho Ducha dželto, so pokasa tebi a wuczzi
tebje srosunicž křchiz Křhrystužowj; so rosbiwšchi tvoju sdatu
prawdoscz do křchow tebi wobkřezzi, so je tutón Jesuž twój
knjes, kiž je tebje sšubjeneho a satamaneho čłowjeka wumohl,
warbowal, dobył wot wšchitkich hčrěchow, wot hčnjercze a wot
čzertowškeje mozy. Wšchedomozny, hčwjaty Bóh je tutón skuff
Jesužowj sa wěrnj wopokasal i tym, so da hčwojemu hčnyej se
rotwa stanzcz a do hčwojeje křahnosczze so domoj wrocžicz. To
měni knjes se hčwojim hčlowom: „Nětk ja du kř tomu, kiž nje
pōhčak je.“ — A napōhčedł Duch dopokasa hčwětej hčud, „so
fěrschta hčwěta hčudzenj je“. Swětej, kiž nochze so křhlostacz dacž,
wobhčwědcži: Gordž wšchaf so se hčwojej mozu a křahnosczju, ty
hčkřchesczi čzertej a tohodla hčy, kaž wón, hčudzenj, a tutón hčud
rěka: sšubjenj! Swětej, kiž so da křhlostacz, Duch wobhčwědcži:
Njeboj so, Křhrystuž je móznichy hčdžli čzert, fěrschta hčwěta
njemóže tebi twój hčnadny džel rubicz, ně, nětko hlada hčurawje,
wón njeschodži pať nam, Bóh hčudži jeho kam, joh! hčlowczko po-
bicž móže. O derje, hčdyž hčy so wot hčwjateho Ducha tať přche-
hčwědcžicz dať. potom je tebje i njewěry do wěry, i křalesstwa
hčwěta do hčwojeho njebieskeho křalesstwa sezahnył a tež tam tvoju
ruku njepruščezzi. Tam powuczjuje a troščtuje wobroczenjch.

„Ja mam hčičezze wam wjele prajicz, ale wy jo nětko nje-
móžezze sñjescz. Hčdyž pať tamny, tón Duch teje wěrnosczze,
přchinez budže, tón budže wam do wšcheje wěrnosczze pucz poka-
sacz. Tón kamny budže nje přchekřahnicž; přchetož wot mojeho
budže jo wšacz a wam přchipowēdacž.“ Do wšcheje wěrnosczze
pucz pokasacz haj, njejsny to hčičezze widželi? Čzi, kotřiz bēchu
najpřozniwšchi a najponiznišchi w modlitwje, najhčwěrnšchi we
wuziwanju Bóžeho hčlowa, hčy tež najbohatschjo požohnowani se
křchesczižanškej mudrosczju. Muzjojo a žony, kiž hčy tať w schuli
hčwjateho Ducha pobyli, runjež njemējachy hewal wjele hčwětneje
mudrosczze, hčy móznichjo rěczezč, hčwědcžicz, dusche sšudžowacz
mohli hacž drusy, kiž hčebi myšlachy, so hčy wšcheje mudrosczze
mišchtrojo. Hladaj na sñewjenje rybaka Jana, na listy Pawola,
křalza pižanjch rubow. „Swjaty Duch budže nje přchekřahnicž“,
praji knjes dale, to rěka: wulkeho, křahneho přched waschimaj
woczomaj nje čzinič; to rěka pať tež: wón budže nje, moje ži-
wjenje, moju luboscz, moju křahnoscz i waž so bñhčezczicz dacž.
Wón čzini wutrobu hčhly a mudru, poniznu, wježoku, sbóžnu,
a dofelž njeberje wšchitke tute křbka wot hčwojeho, ale wot Křhry-
stužoweho wobhčedženjstwa, tať jeho kameljo w tebi přchekřahni.

Přches tvoju duschu dže: „Ja hčym pať tola žiwj, niž pať ja, ale
Křhrystuž je žiwj we mni. A schtož nětk žiwj hčym w čzēle, to
hčym žiwj we wěry do Ssyna Bóžeho, kiž nje je lubowal a so
kam sa mñje dať.“ Haj to je najkřahnišche, schtož hčwjaty Duch
hčwjatow skuffuje na wěrimym čłowjeku. Džak budž tebi, hčwēr-
ny Bóžo, so mamny tuteho přcheczela, wodžerja, troščtarja, po-
moznika a wuczerja. Kantate! Spēwajezze tomu knjesej nowj
křelusch, přchetož wón čzini dživj! Samjen.

Budž Bohu džak.

Budž Bohu džak, hčny wumóženi,
S helškej mozy přches Křhrysta,
Tuž witajmy tob sñwježeleni,
Kiž kam wšchu móž nad hčnjercžu ma.
Nětk poklecze je wot naž wšate
A wēczne žiwjenje nam date.

Wšchón troščt, wšcho wježele, kiž na mnje
Nětk čzaka hčičezze tam a tu,
Ja přches to, so Křhryt wumrē sa mnje
A horje stany, dostanu.
Schtož dokonja tu jehnjo Bóže,
Eso sta sa moje wēczne sbože.

Ach sžerž twój bóžiki mēr nam tudy,
Kiž wñšchi hčdyžli rosum je,
O Jesu jacžer wot naž bčudny,
Knjež jenož ty kam w wutrobje
So hčydu duscha, čzēto, stawy
Eso po twojej woli sšozowale. S. B.

Wólby do sakskeho šejma.

Njenadžuzj hčny my w Sakskej sažo ras přched wólbam.
Pošlednje njebēchu pčaczaze, kaž je wulłostatny hčud wñhčudžil.
Wólbnje hibanje je wšchudžom wotucziko a je čzim žiwishe pola
tych, kiž njejsny přcheczēljo zřkwoje a nabožiny. Mohł strach bēcz,
so tute tež kř wólbnje wšchē hčlošty přchijedu, mjes tym so mjes
tymi, kotřiz ja zřkwej a nabožinu hčy, jich wjele domach wostanje
hčnadž i hčnēwanjom, hčnadž i njewēdženjom, hčnadž i liwłosczju.
To so njejsny stacz! Bóždy, kotryž je nabožny, křchesczižanški
čłowjet, ma wolicž, a to wolicž tajkich sšupjerjom, kotřiz hčy
so roshčudžili, tež nabožinu, wēru, zřkwej w nowym šejmje sa-
stupowacz.

A wólbam wñjewjeja te na kōnzu mjenowane ewangelške
jjednocženjstwa a towačstwa sezehowaze:

„Njenadžuzj bu sakski lud na dobo do wólbnego wojowa-
nja sñuřowanj, kotrež wēczze mjenje wōtre njebudže hacž pře-
dawšche wojowanja.

Wólby do šejma hčy sa džen 12. meje postajene.

Hčo hibanja so tamne křubi luda, kotrež hčy hčebi přchi-
bahale, hidžicz wšcho, schtož křchesczižanške, schtož ewangelške.
Mascha ewangelško-lutherska zřkwej stejese runje přched roš-
hčudnym polēpšchenjom hčwojeho pokōženja. Bñenježne roš-
hčadžowanje se statom dñwēšche so skōnčnje i wēštm wuczzi-
njenjom sřadowacz. Hčdyž bñchū nětk zřkwoi njeprcheczēlne
mozy nadkñježštwjo dobyke, hčy nadžija, kř tutomu wotkñje-
nemu kōnzej dozpicž, na dolhe čzaky sñiczena byla.

Na to hčebi myšlezze, ewangelšny křchescziženjo, kiž wy čzeczze
waschich wōtzow wērye hčwěrnj wołtacz a jej pomhacz doby-
wacz!

Tole žebi spomjatkujče, evangelijski staršči, kiž wy hižo leta doľho dyrbicže njepršestawajzy wojowacz wo křesćijan-
ske wukublanje waschich džeczi w škuli!

Wukonjecže wšchitzy hjes wutofacza žwoje najwysche
statnoměšchczanske prawo! Wšdajče žo žestarijeneho mēnjenja,
šo jedyn hłobž nicžo njerucžimi!

Wolče! Wolče na kōždy pad! Wolče, wědžo, šo macže sa-
mohlwenja! Wolerjo, wopomnicže: Njeh žu praschenja potwo-
łanja a hospodarstwa wažne kaž chzedža, — roshudne ja pšchi-
chod luda a kraja je šakhowanje křesćijaniskeho ducha!

Dajče žwój hłobž jenož wólbnemu namjetej, kotryž wam
na čžicže wěštny mēštnje mužow a žonske mjenuje, kotsiž roš-
hudnje šastupuja prawta našcheje krajneje žyrtwje a ewangelijske
šjawne saměry w pšchichodnym krajnym žejmje!

Bund für eine lebendige Volkskirche. — Deutsch-Evange-
lischer Frauenbund; Sächsischer Verband. — Dresdner Haupt-
verein der Gustav-Adolf-Stiftung. — Evangelischer Bund,
Landesverband Sachsen. — Evang.-lutherischer Gotteskasten.
— Evang.-lutherischer Landesschulverein. — Kirchlich-sozialer
Bund, Landesgruppe Sachsen. — Landesverband Evangeli-
scher Arbeitervereine. — Landesverband Evangelischer Arbeiter-
innenvereine. — Landesverband für christlichen Frauen-
dienst. — Landesverband der Kirchenmusiker Sachsens. —
Landesverein für Innere Mission. — Verein Sächsischer
Kirchenbeamten. — Der Vorstand des Pfarrvereins für
Sachsen. — Volkskirchlicher Laienbund."

W hlóncžnej krajiny.

Powěštka wot Křistiny Kowoweje.

(Pofracžowanje.)

„Ně, hólče, tajku knihu njejšym čžitał. Šhto je čži po-
wědał, šo je tajka kniha mjes ludžimi?“

„Dw, je tajka!“ kowny Pawlik, čžinjo potajnje. „A we
njej docžita žebi čžłowjeť wšchitko wo Jesužu!“ A hólz ša-
pocža powědacž, kať bu Jesuž rodženy, a kať jeho tón smij
chžysche moricž, a šhto čžinjesche, jako bě žo š dalokeje kra-
jiny wrócžil.

„Hólče, ty powědaš tola ewangelijon wo Kņjesu Křn-
stuzu. Haj a ty wěšch wjazny hacž ja stary čžłowjeť. Kať žy ty
ť tomu pšchichol?“

Hižo chžysche Pawlik wšchitko wot šapocžatka powědacž,
tu šastupi drjewac Višcha; tuž dyrbiesche pšhestacž. Wonaž
wundžeshtaj. Mějeshtaj wot hajnika nowe šhtomy pšhewšacž.
Jako šaj hižo kusk woteschloj wot hětn, běži nadobo Pawlik
ša nimaj.

„Šhto chžesč, hólče?“ prašcha žo Juriga.

„Prošchu waš, džědo“, — módrej wócžny hólzowej hlada-
tej š tak žara prošchazny pohladom a štej tak čžistej, jako by
do jěšora hladał, hdnž hlóncžko na njón žwěcži — „ach, pro-
šchu waš, njeńdžče potom po žwjatoku picž! Ša žo boju, šo
Jesuž njepršchindže a šo njeha pola naž wostacž, hdnž žo šažo
wopijecže a hdnž wy šelicže!“

„Daj mi pokoj, hólče!“ wotrěšny Juriga.

Alle Pawlik wědžesche, šo žo džěd njewopije. A wón žo tež
nješjeba. —

Šať minychu žo někotre dny a wón pšhezo hišchče njebě
džědej šžělil, kať bě pokladny nadešhol. Džěd žhodžesche pšhezo
š Višchu šhtomy pušchžecž. Pšchihotowachu žebi drjewo ša
kžizny. Hdnž wjecžor domoj pšchindžechu, hěchu čžicže mucžni.
Lědy bychu powjecžerjeli a hižo bychu špali.

Ležina wrócži žo hagle žobotu, a Pawlikej nadpadny, šo
bě šrudny. Rad by žo jeho woprašcał, šhto ma. Wot tehdy,
šo bě tať ša šemrětnym Jesužom plakał, wědžesche, šhto je šru-
doba. Alle dokelž Ležina ženje na njeho njeđziwašche, nje-
šwěri žebi to.

VI.

W tutym tydženju šawošta jemu maľo čžaža, hičž do
hlóncžneje krajiny. Džěd bě na katolskej šarje a pola Žoda-
forčžmarja žlubiť, šo wón kōždy džěň pšchinježe do wobedu
domow jahodny a hribny. Tuž mějesche nušne, štajnje dwaj
šaranaj našbēracž a š hór do doľa bēhacž.

Na šarje mějachu hošči. Šsotra knjesa šararja bě pšchi-
šchla š mužom a džecžimi bratrej na wopyt. Pawlik došta
kōždy ras křuch khlěba š mjažom abo tyłanz a ras, jako bē-
šche runje polodnju pšchichol, wobjed, kaťkiž hišchče njebě
prjedny mēť. Jato džowka widžesche, šo bě kusk mjaža do rucž-
neho korba položil, — a wón žo jej wušna, šo chže to džědej
žobu wjacž —, pšchicžini wona jemu hišchče hódny křuch.
Tež Dunaj bě žo tam tať kōšči a drugeho nažrať, šo móže-
šche dužny domoj lědma dychacž.

Juriga žo wješelesche, šo bě hólz žo na njeho dopomnik.

„Njeboj žo, Pawliko, to čži nješapomnju!“ rjekny, ja-
to jemu pjenješny ša jahodny dawajche. „Škhowam to wošebje.
Šchžipaj jenož pilnje, doľhož jahodny žu. Šyma pšchindže, a
ty trjebašch wobucže. Doštanješch nowe bunzle a wušole
čžrije.“

Tuž je Pawlik šbērať a šchžipať a mějesche žo pšchi tym
derje. Alle wjele radšcho by žo wšdať wšchěch dobrých kuskow,
by-li mohť čžasčžišcho čžitacž w žwjatej knišny. Ach, hdy by
tuta škala tať daloko njebyła. Šdy by mēť žwjatu knihu we
hěcže, by škerje čžaža namaťkał. Alle ju se škaťny wšacž, to žebi
nješwěri, pšchetož wona njebě jeho.

Šara wješelesche žo hižo na njeđjelu. Šsobotu bě na-
maťkał mēštno rjannych jahodow, a našajtra, lědy bě hagle ša-
šwitaľo, bēžesche tam š Dunajom. Dunaj pšchecžini čžaž
honjo šajazy a jeshčželzy a Pawlik šchžipajche. Wšchi tym
žebi rosmyšlowajche, čžehodla by to byľo w žwjatej knišny
tam dale šažo to žamžne powědane. Žyle wěšče tohodla, šo
bychu žebi ludžo to čžim wěščžišcho špomjatkowacz móhli.
Alle šažo tež nowe wěžny; tať wo tym wicžiwym, kotrehož
pšches tšechu pušchžichu ť Jesužej. A wón jeho wuštrawi. Tym
ludženštwam pať žo njeľubjesche, šo jemu wotpušchčži hřechi.

Šhto to je: „hřech?“ Wčžera bě šarať powědať žotšiny
hólzam, šo je hřech křadnyčž jabľuka w zušej šahrodže. To drje
bē tutón žhorny tež ras jabľuka křadnyť a pšchi tym padnyť a
š tym žo ščžiniť žhorny. Alle čžehodla wotpušchčži jemu nětko
Jesuž hřech? To dyrbjal tola radšcho tón jemu wotpušchčžicž
hřech, kotremuž bē křadnyť. Šdnž ja něšhto ške čžinju, dyrbi
to tež mi Jesuž wodacž? Wěšče! Wšchako tam šteji, šo ma
wón móž, na žwěcže wodawacz hřechi.

Hólz pšhešta křwili šbēracž křažne čžetwjene pľodny, štyľ-
ny ruzny, hladašche ť hlóncžnemu njeju a rjekny: „Ša žym
hižo někotry ras šhřěšchil, a pola tēbje, Kņježe Jesu, njejšym
žebi hišchče ženje wotprošnyť. Prošchu tebe, hdnž mašch tola
tajku móž, wodaj tež mi!“ — „Džakuju žo tebi!“ rěčži hólz
po křwili dale, šapocžawšchi šažo šchžipacž. „Pšchetož ty žy
mi wěšče wodať, hacž runje žym ja hižo wjele škeho škucžil.
Ani wědžal njejšym do toho, kať šty hólčez žym. Džědka
Kasgaru doľhu trubku žym škamať, šo by mje š njej njebit;
młodemu wujej žym křadnyť křchud a čžecži jeja. Šsu mje ša
to nabili. To bē š prawdu. Alle ške je to byľo.“ — Alle šhto
to tam šteji: „Štrowi nješpotřebaju ľekarja, ale žhori?“ A

Jo Jezus njeprhińdže wołacj prawnych i pokucze, ale hrěšni-
low, Shto je to: „pokuta?“ Czi ludžo, kotřiž ja Janom cho-
dzachu, czi njachu pokutu a wuřnawachu hrěchi. Ach, to je wě-
scze kóždy i nich wšitko powědať, shtož bě šleho czińiť a po-
tom je Jezus jemu wodať. To řu měli tehdy wšitky ludžo
na řwěcže Jesuřej. wšitko powědacj, a won je jim to wodať.
To wšak wěscze tež czińja. Jenož ja hlupy hólz to hiřcže
njeřkym wědzał, doleř řym mařy. Hiřcže dženřa řo džeďa
woprařam, hač je jemu hižo Jezus wšitko wodať.“

A Pawliť řo njetomdžeřche a mējeřche tež hižo wobaj řa-
ranaj poknej a pokne brēmjo hribow.

„Dunajo, pój! Dyrbimój řo do řpěcha mēcz!“ řawoľa na
přa. „Wostaj ptacžata na pokoj. Shto wě, hač ty i tym tež
njehrěřkiř, hdy je tať honiř. Kať wone řlětuja, te wbo-
huřke. Hdy byř ja to czińiť, by to byť wěscze hrěch. Nó, ale
ty řy přyť; tebi to řnadž wuńdže!“

Dunaj wuřkřicha přikřiřnju a hižo cžerjeřche přched řwo-
jim wjeřele řhwatařym mařym knjeřom.

(Pokracžowanje řežhuje.)

Zyrfej a řtat.

W Speneru řwječja ewangeliřy řwjaťki wopominanje přched
400 lětami řapoloženeho protesta ewangeliřkiř wjerchow a mēřtom,
a i tym teho njena, kotřež i teho pokhadža: protestantojo. Druhi
džeň řwjaťkow džeři řo řwjedžeřka Boža řlužba, na kotřež řo
řařtupjerjo wšchěř ewangeliřkiř řyřkwořow Nēmniřkeje wobdžeľa, a
i nimi druřy. Tohodla budže řo tež wřchudžom po řpřym kraju
druhi džeň řwjaťkow w ewangeliřkiř Božich domach na tutón wo-
řebity podawř reformaziřkeho cžaka řpominacj. Tež druře wu-
řotowanja řu tu a tam řa řwjaťkowne dny přihotowane. Tuž
řo njech tež wřchudžom ewangeliřy řhromadnje druhi džeň řwjať-
kow na wopominaniřkeř Božeř řlužbje wobdžeľa.

Řo jutřach je wořebity cžak řa mlodžinu, přchede wřchēm ja
tu, kotřaž je do jutřow runje řwoje 8 lět do řhule wuřhodžika.
Młodži cžlowjeřojo maja řo na to nowe a do teho noweho řwu-
cžicj; to njeje přchezo tať jedřore a lořke, řamo niz, hdyž domach
wořtami. Tu maja dorodženi wořebity nadawř, řhutnje a
mudře młodym pomhač, nowemu přchitwuřnyč, w nowym
řwoje mořy nařožowacj a řwoju přihřluřnyřeř dopřelnyč, a
to niz jeno w džeľe, ně, tež — a to niz mjenje! — we řwobod-
nym cžaku, a to niz jenož jaľo cžlowjeř, ale tež jaľo řchecžijan.
Je jich dořeč mjes tutym, kotřiž řu runje je řhule abo kotřiž
řhulu přched lětom abo dlēje wopuřchecžichu, řiž mēnja, řo řu,
hdyž tež maja a dyrbja hiřcže w pokracžowanřkeř řhuli wřchel-
keho wuřnyč, w nabořnym a řyřkwořkiř hižo dořpřni, — abo
řo jim to dořpřa řreba njeje, w tym hiřcže něřto wuřnyč abo
dořpřa něřto wědžecj. Tuto wařhne řamowuřhwalowanja abo
liřkoře abo řhnyře abo wopacžneho wařenja přchitwuřnyřeř-
jeřow — a přchitwuřnyřeř přchewřachu woni tola přchi řonfir-
maziji tež, niz jeno prawo! — jemi řo kóžde lět řnowa po
jutřach tež přchi tyř tať mjenowanřyř rořřečžowanřyř řonfirmē-
rowaneje mlodžiny. Řelko řu tu řarřchi a druřy řobu na tym
wina, njehodži řo přchezo přajicj, ale řawinowanja je tu mnoho
a wřhelkeho. Kať by byťo, by-li řo kóždy, młodny a řary, po
řwojim přožowak, řo by tu trořřku hinať byťo. A to dyrbi hinať
a řepje byč, řo by to řepje byťo potwřitřownje w řudu a kraju
a řepje tež w řiwjenju jenotřlěweho. Šďa řo, řo řo cži řarřchi a
řari, kotřiž i cžakow dořladniřkeho a wobřhěniřkeho nabořneho
a řyřkwořkeho rořwucženja pokhadžeja, tu trořřku mola. Woni
řebi njeřomřpřla, řo tutym młodym jara řuřto řakřady a řakřady
pobřahuja, kotřež řu woni řobu do řiwjenja dořtali. A jim,

tym řarym a řarřchim, je to hižo řuřto dořeč cžeřto byťo, niz
řwřečicj a niz powalič. Kať wjeľe řubjeřkeho to řa tať něřo-
treho młodeho. Wřchě řwěťne řakřady a pokřady tu njewuřu-
naja to, řchtož na nabořnyřyř pobřahuje! Na tym tež ničžo nje-
přchemēni wřcho wuřhwalowanje ewropiřkiř a njeewropiřkiř, nje-
řchecžijaniřkiř řwěťanahřadow a řwěťamudřořčow, řiž řo dawo
řkřchecj i tať wřchelakoryř řtron, tať tež i wuřčerřkeje řtron.
Šachodne řo hodži je řachodnym řnicicj, řwěťne je řwěťnym
řlemicj — t. r. tebi njedokřaha řa prawe, wěťne řiwjenje, mēcz
jenož řwěťne, cžlowjeřke, řachodne. Šdyž tu řhzeřch — a to ty
tola řhzeřch, — na kóždy pad wřchudžom a řtajnje wobřtacj, dyr-
biřyř mēcz wřchich mořow a wřcheho wědženja. To řeľa řřotřka,
dyrbiřyř byč řchecžijan, kotřyž řo nařtajnje přožuje, přchitwuř-
nyč, donawuřnyč a nabřwacj, přchidobřwacj mořow, kotřež
njeřku je řachodneho řwěťa. A hdy mēľ i tym řapocžecj? Tola
tať řabe hač mořno. Šewak řy tola hižo, předy hač řapocža,
wjeľe, řnadž wřcho řepřak. — Tořo budže řebi wěđomni, wř
řari a młodži, wř řnyřo a džowki a wř řarřchi!

Wřchelake i blifka a řalofa.

Řetuiřki řwjedžeň Rudnyřkeho Guřtav Adolřiřkeho pobořneho
towariřtwa budže W o ř e ř t p i c ž e, dnja 9. meje t. l. w ř r o -
d ž i ř c ž u.

Řaczerje řo řařo řapocžnu! Mařke džeři džeja řařo na
paczerje. Ale na řajke? Na řerbiřke abo nēmniřke? Na te, na
kotřyř wuřnu a řečja w řečři řwojeje maczerje? — Šřorži řo
wjeľe a nařtajnje, řo řečja řerbiřkiř paczerřkiř džeři wotebjera.
A winow řa to mjenuje řo jich řpřa řopiza. Njeřabudžnyř, řo je
přenja wina tu přtač pola řarřkeju a w řarřkiřkim domje!
A njech řo na druřej řtronje wjeľe řhwali a řečři wo wořiwje-
nju řerbiřkeje řečže a myřle, tu mamy řwěđka, kotřyž — i dru-
řimi — přchewřno temu řwěđeři. Šarřchi nočhedeřa, řo dyrbi
džeře řerbiřke byč, řo dyrbi řebi to řajicj, řchtož řu woni jaľo
přarřare namřewřtowo dořtali. A hdyž je to tať přchi wřchēm př-
nym a řwěťnym a řo bóľe a bóľe rořwivawym džeľe wřchěř moř-
nyř řerbiřkiř towariřtww tať, je to cžim řtruchliřcho. A hdyž řo
tuto řapřewanje maczerneje řečže řtawa přchi paczerjach, je to
jaľo cžim řtruchliřcho. Řaczerje wuřčerřke macj džeřo řpřewacj
w řwojej řečři. Řaczerje řpřewa tohodla džeřo tola najřeňřkeho
w řečři řwojeje maczerje, — a hdyž niz, řu jeho paczerje řhubiľe
to najwutřobniřke, to najněžniřke, a hdyž paczerje, tež nabořina,
jmřhlenje, řiwjenje. Je to tať, řaž hdyž w řiwjenju macj ře-
mrēje; wona řtajnje pobřahuje. A njech řo tutón pobřach tať
abo hinať wuruna, macj to tola njeje, a wono něřto pobřahuje.
— Řeťtle je cžak, řo maja džeři — abo ně, džeři tola niz, to by
tola přchewřečnyř řwěť byť, řo mataj řarřkeř rořřudžicj, řchto
budže a řať budže.

Řiřtowanje: W. w B. řa Bože řpřicže (Rogate) — T. we
B. řa Graudi.

Řnjeřich duchownyřyř a wřchěř, kotřiž maja řo řewak ře
tym řaběracj, přřchu, řo na to dopomnicj, řo řhze nařke
Řomhaj Bóř wořjewicj řawišny wřchěř nařchich wořadow
w Šarřkeř a Řruřkeř. Wono cžaka hižo řařo doľho na daľke
pořpřli. Wobřař řu přchi tym jara witane a wořebje wo-
řadnym jara ľube. Šdže a řať řo taťke wobřař řkařaja a řho-
tuja, řhoni kóždy tež w nařkeř cžiřchcžerņi. Šo njeřy přchew-
řawka přchewuľka byľa, přřnyřyř, řo byřhu řo nařawki a wo-
břař řapodake. Ša okřober řej Řupjanřka a Řořacžicžaniřka
wořada, kotřež wobeř lětřa jubilej řwječitej, přchijewjenej.

Ředaktor.

Šamokwity ředaktor řarř Wřgacj w Řořacžicžach.